

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **N. A. E.**, zastoupen Mgr. Beatou Kaczynskou, advokátkou se sídlem Masarykovy sady 76/18, Český Těšín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2020, čj. OAM-680/ZA-ZA11-K03-2019, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 3. 2021, čj. 20 Az 9/2020-60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **ne má** právo na náhradu nákladů řízení
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- IV. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Beatě Kaczynské, advokátce, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **4 114 Kč**, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce napadl u Krajského soudu v Ostravě v záhlaví označené rozhodnutí, kterým mu žalovaný neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Podle žalovaného žalobce neprokázal, že mu při návratu do země původu (Nigérie) hrozí jím tvrzená hrozba pronásledování související s jeho homosexuální orientací. Státní složky o jeho sexuální orientaci neví a okolí, které se o ní dozvědělo (rodina a fotbalový tým) jej v tomto směru žádnému pronásledování či odsouzení nevystavilo. Zároveň žalovaný poukázal na dílčí nevěrohodnost skutečností popsanych žalobcem ohledně jeho popisovaného vztahu s jiným mužem, odchodu ze země a časového sledu. Dále zdůraznil, že hlavním důvodem odchodu žalobce z Nigérie a jeho příchodu do České republiky je touha věnovat se profesionální fotbalové kariéře.

[2] V žalobě žalobce namítal, že závěry žalovaného ohledně důvodnosti jeho obav z pronásledování v případě návratu do země původu jsou nesprávné. Všechny formy činnosti LGBTI osob jsou v zemi původu nezákonné a homosexuální pohlavní styk je považován za trestný čin, za který lze uložit trest odnětí svobody až na 14 let, což plyne z podkladů, které žalovaný v řízení shromáždil. Vydané rozhodnutí je však s informacemi z nich plynoucími v rozporu. Samotná skutečnost, že žalobce nebyl z důvodu své sexuální orientace v minulosti pronásledován, zadržán nebo vyšetřován, nevylučuje odůvodněnost jeho obav z pronásledování v budoucnu. S ohledem na prozrazení jeho sexuální orientace a výhrůžky, kterým čelil, mu v případě návratu do Nigérie hrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona

o azylu. Žalovaný nadto pochybil, pokud v jeho věci neuplatnil zásadu „*v případě pochybností ve prospěch*“, udělení některé z forem mezinárodní ochrany je tedy namístě.

[3] Krajský soud shora uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. Částečně korigoval právní názory žalovaného (že se žalobce může případnému trestnímu postihu vyhnout úplatky policistů, neboť má v zemi jakožto profesionální fotbalista nadprůměrné příjmy a může si to dovolit), avšak ztotožnil se s nimi v tom směru, že i přes konzistentnost žalobcových námitek ohledně sexuální orientace vykazuje jeho příběh dílčí, avšak závažné rozpory, které mají vliv na jeho věrohodnost. Žalobce kupříkladu nebyl schopen v průběhu správního řízení (při němž byl celkem třikrát vyslechnut, a to dne 2. 8. 2019, dne 23. 6. 2020 a dne 14. 7. 2020) vyjasnit okolnosti jím tvrzeného „incidentu“, kdy jemu a jeho partnerovi soused žalobce (anebo větší počet lidí) vyhrožoval(i) zabitím, neboť zjistil(i), že spolu mají homosexuální vztah. Žalobce v tomto směru zejména nevysvětlil, kdy přesně k tomuto incidentu došlo (zdali v listopadu 2017, v lednu 2018, anebo v mezidobí mezi těmito daty). Stejně tak různě popisoval, zdali o jeho vztahu lidé z okolí věděli již před tímto incidentem anebo nikoliv, jaké byly konkrétní důvody a časový sled jeho odchodu ze země (žalobce nejprve odcestoval ke strýci, poté do Pobřeží slonoviny, kde několik měsíců rovněž působil ve fotbalové lize, a následně vycestoval do ČR na pozvání od FC Baník). I na otázky ohledně „prozrazení“ jeho sexuální orientace žalobce odpovídal vyhýbavě a na vytýkané rozpory ve výpovědi nereagoval a nevysvětlil je. Závěry žalovaného ohledně nevěrohodnosti jeho azylového příběhu tak podle krajského soudu mají oporu ve správním spise a jsou logické a přesvědčivé. Jím tvrzené důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany (vč. homosexuální orientace) tak nelze považovat za doložené, proto v jeho případě nejsou obavy z pronásledování v zemi původu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu osvědčeny, jde-li o § 14a zákona o azylu, ani v tomto smyslu obavy žalobce z důvodu jeho rozporných výpovědí nelze považovat za věrohodné. Krajský soud se ztotožnil s žalovaným i v tom, že jediným skutečným důvodem odchodu žalobce z Nigérie byla jeho snaha hrát v zahraničí fotbal, což má řešit jinými právními prostředky než skrze systém mezinárodní ochrany. Za nedůvodnou tak krajský soud označil i námitku „*v případě pochybností ve prospěch*“, neboť přihlídnutí k ní je namístě tehdy, je-li azylový příběh věrohodný a správní orgán posuzuje, zdali mu v zemi původu nebezpečí pronásledování může hrozit.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Má za to, že krajský soud se nesprávně vypořádal s otázkou věrohodnosti azylového příběhu, a tedy i s naplněním předpokladů pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, resp. doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona. Stěžovatel se po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany držel jedné dějové linie a jeho výpovědi lze i přes drobné nesrovnalosti označit za konzistentní a souladné s dostupnými informacemi o zemi původu, proto je z nich třeba vycházet. Věrohodná výpověď žadatele o azyl je dostatečným důkazním prostředkem pro prokázání hrozby pronásledování či jiné vážné újmy. Pokud měl žalovaný nějaké pochybnosti ohledně stěžovatelova příběhu, bylo na něm, aby je shromážděnými důkazy vyvrátil či zpochybnil. Rozpory ohledně časového zařazení jednotlivých událostí, na které žalovaný poukazoval, lze vysvětlit časovým odstupem od doby, kdy k nim došlo, navíc jde o „drobné nesrovnalosti“. Stěžovatel trvá na tom, že v jeho případě měla být uplatněna zásada „*v případě pochybností ve prospěch*“, kterou je možno užít i při posouzení věrohodnosti výpovědi žadatele o azyl, nikoliv pouze v rámci úvahy o pravděpodobnosti pronásledování. Žalovaný mohl z celkového posouzení vyloučit pouze ta fakta, u nichž je postaveno téměř najisto, že jsou nepravdivá, ostatní tvrzení musí být součástí uvážení hrozby skutečného nebezpečí vážné újmy. Žalovaný však nezpochybnil samotnou homosexuální orientaci stěžovatele, přinejmenším ne natolik, aby bylo postaveno najisto, že v tomto směru je azylový příběh nepravdivý. Již tato samotná skutečnost (tedy příslušnost stěžovatele k sociální skupině odlišné sexuální orientace) s ohledem na obsah zpráv shromážděných ve spise odůvodňuje obavy z možného budoucího pronásledování, neboť je prokázáno porušování základních lidských práv osob s jinou sexuální

pokračování

orientací ze strany nigerijského státu. Krajský soud tedy pochybil, pokud se nezabýval tím, nakolik je hrozba pronásledování stěžovatele „přiměřeně pravděpodobná“. Pochybení krajského soudu činí rozsudek nesrozumitelným, a tedy nepřezkoumatelným.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že s ohledem na výpověď stěžovatele nebylo prokázáno, že by mu státní orgány v zemi původu homosexuální orientaci připisovaly, anebo že by byl státem takto vnímán. Nebylo tedy ani prokázáno, že by byl stěžovatel pro svou homosexuální orientaci v Nigérii pronásledován a není možno dojít na základě jeho výpovědi k závěru, že pocituje odůvodněné obavy z pronásledování (z důvodů vymezených zákonem o azylu) do budoucna. Žadatele o mezinárodní ochranu stíhá břemeno tvrzení, správní orgán nemá povinnost za něj azylově relevantní důvody domýšlet. Krajský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami, vycházel z obsahu správního spisu, rozsudek ve věci je srozumitelný a opírá se o dostatek relevantních důvodů.

[6] Nejvyšší správní soud po posouzení formálních náležitostí kasační stížnosti nejprve přistoupil ke zkoumání její přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Zabýval se tedy tím, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany lze pro stručnost odkázat na usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39 (č. 933/2006 Sb. NSS).

[7] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[8] Žalovaný i krajský soud dospěli k závěru, že azylový příběh stěžovatele není věrohodný. Otázkou věrohodnosti v azylovém řízení (a důsledkům případné nevěrohodnosti pro úspěšnost azylové žádosti) se již NSS opakovaně zabýval, a to mj. v rozsudcích ze dne 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 27. 3. 2008, čj. 4 Azs 103/2007-63, ze dne 14. 5. 2008, čj. 7 Azs 25/2008-105, ze dne 24. 7. 2008, čj. 2 Azs 49/2008-83, ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70, ze dne 15. 2. 2019, čj. 9 Azs 39/2019-77, ze dne 11. 11. 2019, čj. 3 Azs 94/2019-33, anebo ze dne 30. 9. 2020, čj. 2 Azs 165/2019-57, či v usnesení ze dne 3. 9. 2009, čj. 7 Azs 63/2009-96. Stěžovatel nyní rozporuje právě závěry o nevěrohodnosti jeho azylového příběhu, přičemž v tomto ohledu nijak konkrétně nevymezil, v čem by kasační stížnost (týkající se právních otázek již judikovaných ze strany NSS) měla svým významem podstatně přesahovat jeho vlastní zájmy. Nejvyšší správní soud takový přesah ve věci neshledal.

[9] Nejvyšší správní soud se v mezích posouzení přijatelnosti kasační stížnosti nejprve zabýval námitkou nesrozumitelnosti (a tedy nepřezkoumatelnosti) napadeného rozsudku. Jelikož ji stěžovatel vznesl ve zcela obecné rovině, bez bližšího upřesnění, v čem ji shledává, může se jí i soud zabývat pouze v míře obecnosti, v níž byla uplatněna (k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Z ustálené judikatury vyplývá, že nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost je zejména takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jak soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, nebo jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod uvedený pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 58/2003-78, č. 133/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost je dále takové rozhodnutí, které postrádá základní zákonné náležitosti, či jehož výrok je v rozporu s odůvodněním. V neposlední řadě se může jednat kupříkladu o rozhodnutí, jehož závěry jsou v příkrém rozporu se skutkovými zjištěními, nebo jehož odůvodnění je ve vztahu k výroku nejednoznačné (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud takové vady přezkoumávaného rozsudku zakládající přijatelnost kasační stížnosti neshledal. Z jeho obsahu je zcela zřejmé, jakým způsobem soud o věci rozhodl, přičemž odůvodnění rozsudku je v souladu

s jeho výrokem a odpovídá skutkovým zjištěním ve věci. Úvahy krajského soudu jsou srozumitelné a vnitřně konzistentní.

[10] Jak je uvedeno výše, otázkou věrohodnosti výpovědi žadatele o azyl se již judikatura zdejšího soudu v minulosti zabývala. Žadatel o udělení mezinárodní ochrany je povinen prokazovat své pronásledování pouze svou vlastní věrohodnou výpovědí, a naopak správní orgán musí v pochybnostech shromáždit všechny dostupné důkazy, které jsou způsobilé věrohodnost výpovědi žadatele vyvrátit či zpochybnit. Věrohodnost výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu má tedy v azylovém řízení stěžejní význam. Například podle rozsudku NSS ze dne 14. 5. 2008, čj. 7 Azs 25/2008-105, platí, že „*nevěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti, znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele o azyl podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona [...] o azylu.*“ Otázkou věrohodnosti vnitřně rozporné výpovědi žadatele o azyl se zdejší soud zabýval také v usnesení ze dne 3. 9. 2009, čj. 7 Azs 63/2009-96, ze kterého plyne, že „*posouzení věrohodnosti skutkového příběhu žadatele o udělení mezinárodní ochrany se tak odehrává zejména na základě výpovědi, které v průběhu správního řízení učiní, neboť ohledně listinných či jiných relevantních důkazů je zpravidla v azylovém řízení nouze. Pokud je mezi jednotlivými výpověďmi znatelný rozpor či je v nich viditelná snaha o doplňování nových azylově relevantních skutečností, nelze vytýkat správnímu orgánu, že stěžovatelem uváděné skutečnosti neshledal věrohodnými*“. Rozporná výpověď žadatele tak podstatně snižuje její věrohodnost. Z judikatury NSS dále plyne, že posuzování toho, zdali žadatel o azyl je homosexuál (či zda mu tuto příslušnost připisují v zemi původu ostatní lidé, kvůli čemuž mu rovněž může hrozit pronásledování), je z hlediska dokazování velmi obtížné, důkazy jsou tak zpravidla nahrazeny požadavkem soudržnosti a hodnověrnosti výpovědi žadatele (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70, anebo ze dne 2. 5. 2018, čj. 6 Azs 370/2017-52).

[11] Z těchto obecných judikatorních závěrů krajský soud v napadeném rozsudku vycházel. Stejně jako žalovaný poukázal na konkrétní rozpory, které ze tří různých výsledků stěžovatele vyplývají, a které se mu nepodařilo ve správním řízení (ani přes opakované doplňující dotazy) odstranit. Stěžovatel namítá, že se tyto rozpory týkají pouze „*časového zařazení jednotlivých událostí*“, které nevybočují z rámce „*drobných nesrovnalostí*“. Tato (navíc spíše obecná) argumentace však nemůže přijatelnost kasační stížnosti založit. Stěžovatel totiž v řízení před žalovaným přdestřel různé verze, jak mělo dojít k jím tvrzenému „*incidentu*“, kdy měl být odhalen jeho šestiletý vztah s jiným mužem. Jednou uvedl, že na tento vztah vcelku náhodou přišel soused, který je přistihl, a v důsledku jeho křiku přiběhli další lidé, kteří stěžovateli a jeho partnerovi vyhrožovali zabitím (viz protokol o pohovoru ze dne 2. 8. 2019). V jiné souvislosti v téže výpovědi však uvedl, že si okolí ze stěžovatelova bydliště začalo vztahu všímat postupně a zabitím jim vyhrožovali po delší dobu (viz tentýž protokol, anebo protokol o pohovoru ze dne 23. 6. 2020), byť zároveň zdůraznil, že incident se sousedem byl jediným incidentem, kterému s ohledem na svou sexuální orientaci čelil (viz protokol o pohovoru ze dne 2. 8. 2019). Zároveň stěžovatel uvedl různé termíny, kdy k tomuto incidentu mělo dojít – při pohovoru konaném dne 2. 8. 2019 uvedl, že to bylo v listopadu 2017, při následujícím pohovoru hovořil o lednu 2018. Na výslovný dotaz, zdali může tento rozpor vyjasnit, stěžovatel při pohovoru konaném dne 14. 7. 2020 uvedl, že k incidentu došlo někdy mezi listopadem 2017 a lednem 2018. Obdobně rozdílně a nejasně popisoval i okolnosti svého odchodu z Nigérie. Při prvním pohovoru uvedl, že své bydliště (ubytovnu fotbalového klubu) opustil pouhé dva dny po uvedeném incidentu, při následujícím pohovoru však hovořil o tom, že po incidentu (který již znovu blíže neupřesnil) se jeho sexuální orientace stala v okolí veřejně známou, dozvěděli se o ní i lidé v jeho fotbalovém klubu a okolí si tuto informaci vzájemně sdělovalo a „*suškalo se*“, že to někdo sdělí úřadům. Zároveň při tomto pohovoru uvedl, že na ubytovně (tedy v místě, kde k onomu incidentu mělo dojít) bydlel až do jara 2018, přestože zároveň sdělil, že v lednu až únoru 2018 opustil kvůli zmiňovanému incidentu a výhrůžkám okolí zemi původu a odešel do Pobřeží slonoviny (kam se měl přestěhovat po krátkém pobytu u svého strýce).

pokračování

[12] Lze připomenout, že krajský soud dále stěžovateli vytkl, že na doplňující dotazy odpovídal vyhýbavě, aniž by se s uvedenými nesrovnalostmi vypořádal, resp. žalovaný poukázal i na to, že popsané jednání stěžovatele po „incidentu“ vůči jeho dosavadnímu partnerovi se nejeví jako pravděpodobné. Krajský soud v napadeném rozsudku rovněž uvedl, že stěžovatel závěry žalovaného o nevěrohodnosti jeho příběhu (které posoudil jako logické a přesvědčivé) v žalobě relevantně nezpochybnil. Nejvyšší správní soud dodává, že se stěžovatel vnitřní rozpory svého příběhu, souhrnně způsobující jeho nevěrohodnost, nepokusil neodstranit ani v řízení před zdejší soudem. V tomto ohledu však bylo zcela na stěžovateli, aby závěr o nevěrohodnosti azylových tvrzení vyvrátil, tedy aby např. konkrétně a bezrozporně popsal svůj azylový příběh vč. toho, jakému jednání byl v zemi původu skutečně vystaven, proč nebyl schopen rozpory v průběhu správního řízení objasnit a z jakého důvodu k nim v jednotlivých výsledcích došlo (k tomu přednesl jen vágní zmínku o dlouhém časovém odstupu správního řízení od popisovaných událostí). Břemeno odstranění pochybností, resp. rozporů ve výpovědích, a požadavek uspokojivě vysvětlit tvrzené nepřesnosti totiž tíží žadatele o azyl (srov. např. rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2020, čj. 4 Azs 145/2020-60).

[13] Jelikož stěžovatel vzniklé rozpory nijak konkrétně neobjasnil a neodstranil, přestože k tomu měl několik příležitostí (v průběhu správního řízení, v žalobě a nyní v kasační stížnosti; k tomu dále srov. rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2015, čj. 4 Azs 71/2015-54), a ani se o to vážně a dostatečně individualizovaně nepokusil, Nejvyšší správní soud v jeho případě považuje svou dosavadní judikaturu o důsledcích (ne)věrohodnosti azylového příběhu za zcela příležitou. V této otázce tedy přijatelnost kasační stížnosti neshledal. K tomu je namístě ještě dodat, že citovaná judikatura se zabývá i aplikací zásady „*v případě pochybností ve prospěch*“, pokud azylový příběh odpovídá informacím o zemi původu, přičemž se s ní rovněž vypořádává způsobem plně aplikovatelným pro tuto věc. Nejvyšší správní soud pouze doplňuje, že pokud by žadatel o azyl vzniklé pochybnosti o věrohodnosti příběhu neodstranil, přestože by se jednalo velmi významné rozpory (viz výše), bylo by nelogické v takovém případě uvedenou zásadu uplatňovat, jelikož by v důsledku těžil z nedostatečné věrohodnosti svého azylového příběhu.

[14] Na závěr Nejvyšší správní soud podotýká, že se v této věci nijak nezabýval otázkou existence a míry pronásledování osob s homosexuální orientací v Nigérii, ani újmou, která jim v případě návratu do této země může hrozit (a kterou určitě nelze bagatelizovat). Takové posouzení nebylo v této věci možné, jelikož se soud věcí nezabýval meritorně.

[15] Nejvyšší správní soud dospěl na základě výše uvedeného k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl.

[16] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. bod 53 usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, a bod 18 usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[17] Stěžovateli byla k jeho žádosti ustanovena usnesením krajského soudu ze dne 14. 9. 2020, čj. 20 Az 9/2020-23, zástupkyně Mgr. Beata Kaczynská, advokátka. Zastoupení platí i pro řízení před Nejvyšším správním soudem, náklady v podobě odměny ustanoveného zástupce a náhrady hotových výdajů platí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Odměna zástupkyně stěžovatele byla stanovena za jeden úkon právní služby spočívající v podání (resp. doplnění) kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách

advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Zástupkyni stěžovatele tak náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Vedle toho má zástupkyně stěžovatele též právo na náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Z databáze ekonomických subjektů Ministerstva financí ARES vyplývá, že zástupkyně stěžovatele je plátcem DPH, přiznaná odměna se tedy navyšuje o 21 % (714 Kč). Celkově jí tedy přísluší odměna za zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč. Tuto částku jí NSS vyplatí do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 9. prosince 2021

Milan Podhrázký
předseda senátu